

V DRUGIH DRŽAVAH.

Albanski kralj Zogu I. ima smolo s svojim kronanjem. Kronanje je bilo določeno že za začetek septembra, a ga še vedno potiskajo v ozadje višje sile. Albansko zgodovinsko krono, ki je v dunajskem muzeju, si je hotel albanski kralj posaditi na glavo. Avstrijci pa te krone ne morejo kar meni nič tebi nič prodati, ker je zastavljena z drugimi muzejskimi dragocenostmi za posojilo Društva narodov. Glede poroke z italijansko princezino je zadel kralj na težkoče, ker je nevesta katoličanka, ženin mohamedanec.

Pavlina Marija Žariko.

Spominski dan 9. januar.

Desetega januarja obhajamo smrtni dan žene, ki je ustanoviteljica dveh važnih naprav, ki sta dobro znani tudi nam Slovencem, namreč »Društvo za širjenje vere« in »Živi rožni venec«.

Rojena je bila Pavlina Marija dne 22. julija 1799 v Lionu na Francoskem kot hči pobožnega trgovskega para. Že v najnežnejši mladosti jo je odlikovalo veliko sočutje z nesrečnimi in trpečimi. »Ljuba mati«, tako je nekoč vzdihovala, »jaz bi rada imela zlat studenec, da bi lahko vsem pomagala, da nihče več ne bi bil ubog, da nihče več ne bi jokal.« Mati je odgovorila šestletni hčerki: »Gotovo bi bila naša hiša zelo srečna, ko bi lahko delila podporo vsem potrebnim. Pa, če bi tudi zmogla to, bi vendar ne mogli posušiti vseh solz, ker so tudi take solze, ki jim ne more pomagati nobeno zlato. Bodi potolažena! Če ljubiš Boga, boš imela v svojem srcu bogastva dovolj, da boš lahko pomagala mnogim.« — »Potem bodi tako dobra«, se je dobrikala hčerka materi, »in prosí ljubelega Boga, da ga bom imela zelo, zelo rada, da bom mogla tolažiti vse uboge.«

In Pavlina je imela Boga zelo rada. Posebno je gorela v njenem mladem srcu velika ljubezen do Boga v tabernaklju. In ker je ljubila Boga, je nosila v svoji duši tudi iskreno ljubezen do bližnjega, posebno do ubogih delavcev, ki jim je skušala pomagati na najrazličnejše načine. A začela je trkati na njeno dušo tudi svetna ljubezen. Nečimernost v obleki, želja, dopadati in neka zelo lahkomišljena zveza so jo dobile čisto v svojo oblast. Bog pa te mlade duše tudi ni zapustil, vedno in vedno jo je klical k popolnejšemu življenju. Leta in leta je trajal ta notranji boj. Sama je pozneje priznala: »Bog mi je bil potreba, neizmerna potreba. Bog me je klical in mi je govoril, da je vse izven njega le bridkost. Vendar se nisem udala. Moje srce je ljubilo verige in je višje cenilo bridkosti suženjstva,

Italijanski fašisti v zagati. Bivši glavni tajnik fašistov v Milanu je pobegnil, ker je osumljen, da je sokriv milankega atentata na kralja. V to nečedno zadevo so zapleteni tudi drugi višji fašisti.

Amerika noče nič znati o razorožitvi, ampak gradi kar naprej bojne ladije z izgovorom, da jih mora imeti v zaščito trgovine.

Rusija. V Leningradu je doslej izvoljenih 187 članov osrednjega sovjeta in 178 članov krajevnih sovjetov. Med izvoljenimi je 200 komunistov. Volitve se bodo nadaljevale dne 5. februarja. Ruski veliki knez Nikolaj Nikolajevič je umrl kot izgnanec v Nizi. Knez je bil znan izza svetovne vojne, ko je bil dolgo časa poveljnik ruske armade, ki se je borila proti avstrijskim četam v Galiciji.

ko pa mir prostosti.« Tako je kolebala sem in tja in ni mogla priti do miru. V tej dobi je izgubila svojo mater, ki ji je bila pravi angel varuh, vrhu tega pa je zbolela še na težki živčni bolezni, da so ji odpovedali vsi udje in je bila čisto odvisna od svojih strežnic.

Tu pa se je Bog usmilil te duše. Ko je prejela na bolniški postelji po dolgem času sv. obhajilo, se je zgodilo na njej, kakor pripoveduje sama, nekaj izrednega. Zopet je mogla pravilno govoriti in gibati ude. A se še ni udala Bogu, dokler ni prišla pomoč tudi za njeno dušo. Slišala je pridigati nekega duhovnika zelo resno o grešni nečimernosti. Ta pridiga jo je zadela v živo in junaško je šla vprašat duhovnika, kaj je prav za prav grešna nečimernost. In duhovnik ji je odgovoril: »Pri večini žensk je nečimernost to, da se lišpajo, da se trudijo, kako bi dopadale in bi postale malik mnogih. Pri nekaterih je pa nečimernost že to, da navezujejo svoje srce na nespametne malenkosti, med tem ko jih kliče Bog kvišku, k velikim stvarim. To je Pavlino pretreslo. Sklenila je iti za Bogom. Opravila je dolgo spoved in je postala čisto drugačna.

Začela se je oblačiti čisto preprosto, izogibala se je raznim vesellicam, na katere je bila prej tako navezana, še bolj je začela izkazovati dobrote ubogim, šla je celo v bolnico v Lionu in je tam pri bolnikih opravljala najnižje službe. V njenih iskrenih molitvah se ji je dušni pogled vedno bolj širil, vedno bolj je spoznala, koliko je vsakovrstne bede na svetu. Zelo ji je šla k srcu duhovna nesreča poganov. Rada bi jim bila uspešno pomagala. Pa ji je prišlo nekoč na misel, kako bi lahko pridobila vsaka njenih prijateljic med svojimi znankami vsaj 10 takih, ki bi darovale vsak teden neko malenkostno svoto za misijone. Kmalu je bila v Lionu cela vrsta takih skupin, ki so nabrale vsak teden precejšnjo svoto za misijonske namene. To je bil začetek sedaj po cellem katoliškem svetu razširjenega Društva za razširjenje vere, ki zelo uspešno podpira misijonsko delovanje katoliške Cerkve. Nekaj časa je Pavlina sama vodila to delo, pozneje je prevzel to skrb širši odbor.

Bolelo pa je Pavlino tudi, ko je vide-

la doma toliko lahkomišljenosti, toliko slabega življenja in tako malo ljubezni do molitve. Ko je slišala o velikih milostih, ki izvirajo iz molitve sv. rožnega venca, je sklenila to molitev tako organizirati, da bi zmolilo 15 oseb vsak dan po eno skrivnost in bi se tako vsak dan zmolili vsi trije deli rožnega venca. To se ji je tudi kmalu posrečilo in tako se je začel »živi rožni venec«.

Sama je vedno bolj in bolj napredovala v udanosti do Boga in v resničnem krščanskem življenju. A kakor da bi Bogu, ki je vodil to dušo, ne bilo dovolj, da je za njegovo stvar in za blagor bližnjega toliko molila, delala, žrtvovala od svojega premoženja, jo je zadnja leta njenega življenja obiskoval z mnogim trpljenjem. Mučila jo je huda bolezen, a še hujša je bila njena dušna bridkost, ko je morala trpeti nasprotovanje, zaničevanje, krivično sodbo in celo krivice. Umrla je od sveta nekako čisto pozabljena, zato pa tem bolj udana Bogu dne 9. januarja 1862. Vrše se že preiskave, da bi jo prištel Cerkev blaženim.

Kako potrebuje današnji svet src, kakor je bila Pavlina Marija Žarika. Kako so danes skoro povsod razmere razrvane, koliko je nesoglasja, sovraštva, koliko prikritega in odkritega boja. — Ker danes toliko ljudi misli le na to, kako bi druge izkoristili, ne pa, kako bi sami drugim koristili. Koliko je danes povsod bede, telesne, a še skoro več duhovne. Zakaj? Ker smo tolikokrat tistega trdega, nekrščanskega duha, da vidimo samo sebe in si mislimo, kaj so mi drugi mar! »Kdor Boga ljubi, je v svoji duši bogat tudi za druge« — je rekla mati mali Pavlini. Res, krščansko srce vidi tudi tujo bedo, jo čuti, ji skuša odpomoči. Slišim ugovarjati: »Ko pa sami nimamo.« — Odgovor: Z dobro voljo bi se lahko veliko napravilo. Ko bi se porabilo v razne dobre namene le vsaj tisto, kar se sedaj zlorabi za zapravljanje, za nezmernost v telesno in dušno škodo! Koliko dobrega bi se lahko s tem storilo! Koliko dobrega bi se lahko storilo, ko nam ne bi bila tako pretežka vsaka beseda, vsak korak, ki ga je treba storiti za dobro stvar. In če ničesar drugega ne moreš, moliš lahko, trpiš lahko za prosep dobre stvari. — Več živega krščanstva naj bi bilo v nas, pa bomo takoj več storili. Naj živi v nas duh Pavline Marije Žariko! Tako bomo pomagali graditi kraljestvo dobrega, tako bomo pomagali lajšati bedo na svetu!

*

Iz Mehike. Mehikanski katoličani so izročili parlamentu spomenico, v kateri protestirajo proti današnjemu nasilnemu režimu ter zahtevajo, da sme Cerkev svobodno delovati v Mehiki. To spomenico je podpisalo poldrug milijon vernikov. Nabrano je bilo to ogromno število podpisov v najkrajšem času kljub nasilju in drugim zaprekam, ki so jih stavili pobiranju podpisov na pot. Poleg tega so v pokrajini Jalisco z nasiljem uničili nad 400.000 podpisov. — Menda se bo moralo nasilje na to velikansko število podpisov le nekaj ozli-